

Vladimír Šlechta - Chlapci od běžícího koně

1.

Jihozápadní úsek hranice mezi Králičím průsmkem a rivonským zlomem. Ústředí úseku v Mariforgu. Výpis opěrných bodů (směrem od jihu):

Pevnost velikosti "střední", označení jestřáb-jestřáb-rys. Vzdálenost od Králičího průsmku 9 mil. Umístěna východně od území Olbrama org Sarvi.

Velitel: Jarvin org Varagar, 26 let, nižší důstojník. Frekventant Válečné akademie, účastnil se bojů o Faworan, bitvy v deltě Inguru (tam vyznamenán za statečnost před nepřítelem).

Zástupce velitele: Mark Rimic, 23 let, setník. Vycvičen pro obsluhu a údržbu běžícího ohně. Účastnil se bitvy v deltě Inguru.

Zástupce pro obranu pevnosti při výjezdu: Kongovoro Dosi, 46 let, setník. Výcvik: střelec z balisty. Bojoval v čikašské oblasti jako velitel nepravidelného oddílu.

Správce pevnosti: Cider Parma, 51 let, propůjčená hodnost setník. Převelen z hospodářského sboru sídelního města.

Osádka pevnosti: zásahová četa - 30 mužů, strážní četa - 47 mužů. Celkový počet obyvatel včetně dělníků, pomocného personálu a rodinných příslušníků - 160 až 190, vesměs vysídlenci z tříjezerní oblasti.

Výzbroj: běžící oheň přenosný velikostní řady Zubr, jedna balista (dostřel čtvrt míle), čtyři katapulty.

Pevnost velikosti "střední", označení jestřáb-jestřáb-hydra. Vzdálenost od Králičího průsmku 14 mil. Vzdálenost...

2.

Králičí průsmyk se šklebil jako smrtelná rána v těle pohoří a valily se z něho chuchvalce jemného vápencového prachu. Nalevo ještě stále stoupal dým ze signálního ohně. Rozervané srázy se už natolik přiblížily, že bylo možné rozeznat podrobnosti pokroucených borovic nahoře na vápencových ostrozích.

Nebylo vidět, co se děje při zemi, les a houštiny si vzaly území, které ještě před několika roky obdělávali lidé. Pouze cesta ke Králičímu průsmku byla široká a dobře udržovaná. Králičí průsmyk! napadlo Jarvina, pro Bledou paní! Ještě před dnešním ránem by byl přísahal, že Králičí průsmyk je nejsnáze hájitelné místo v celé oblasti jestřáb-jestřáb.

Ze zákrutu vyběhl pěšák. Prostovlasý, beze zbraně, v potrhané kroužkové košili. Pověsil se Jarvinovi na třmen, pravé oko měl zalepené zaschlou krví.

"Příliš pozdě!" zaječel. "Už prošli! Nic je nezastaví! Přišli jste pozdě!" Jarvin ucítil mrazení, které mu po páteři stoupalo vzhůru.

Vzpřímil se v sedle a ohlédl se. "Zrychlete!" vykřikl, "Jedu se podívat, co se děje vepředu!" Odkopl pěšáka, který se stále držel jeho boty, a pobídl koně. S ním vyrazilo i šest střelců, kteří měli za úkol jej chránit.

Houštiny sahaly až k průsmku, Jarvin bez varování vjel mezi stěny do prašné mlhy. Prach mu s rezavou bolestí vnikl do očí a plic. Kašlal, točil koněm na místě a rozhlížel se. Půl

dostřelu šípu před ním padaly z útesů balvany. Při zemi se míhaly stíny lidí, zřejmě vojáků z pevnosti "vlk", kterým náležela obrana průsmku. Kromě nich se tam pohybovala ještě jakási mohutná, příliš velká tělesa. Poryv větru prolétl průsmkem a na okamžik zvedl prach do výše.

Horští obři!

Černá špalkovitá těla převyšovala i vzrostlé muže nejméně dvakrát. Byli nazí, tlustá kůže jim zajišťovala nejlepší ochranu, šípy v ní vázly, aniž pronikly do masa. Bosé sloupovité nohy drtily zátarasy a tlapy podobné rybím ploutvím odhazovaly lidské bojovníky jako hadrové hračky.

"Oěhmók! Oěhmók!!" odrážela ozvěna orfrynšský řev.

"Wirki!" vykřikl Jarvin. "Jeď zpátky! Naši už jsou příliš blízko! Ať sestaví zbraň a přivlečou ji sem!"

"Klid, zlatíčko," zakrákorál mu do ucha starecký hlas. "Radši si vezmi čepičku." Jediná žena v jeho četě, vyzáblá babice jménem Ryna, na něho cenila těch pár zubů, co jí ještě zbývaly. Pramínky šedých vlasů jí vylézaly zpod helmy a svíjely se na koženém pancíři.

"Ah...", vydechl Jarvin. "Máš pravdu." Odepjal od sedla přilbici a narazil si ji na hlavu.

"Ženou je před sebou," řekl někdo po Jarvinově druhém boku. "Ženou je před sebou jako dobytek." Ten někdo byl Terek, kterému se kdovíproč říkalo Brouček. Byl naprosto nevýrazný a jen jeho zelený plášť s černými a žlutými skvrnami naznačoval, že je průzkumníkem.

Třicet kroků dělilo prvního horského obra od Jarvina. To nemotorné dobromyslné stvoření si zakrývalo rukama oči a slabiny, plakalo. Nechtělo jít, ale šlo, pobízeno zezadu hroty kopí orfryngů, svých krutých bratranců.

"Babizno," oslovil Brouček Rynu, "zkusíme toho nalevo?" Kývl k postavě částečně kryté obrovským tělem. Napjal tětivu, byl vynikajícím střelcem. Vojáci z pevnosti "vlk" prchali po stranách průsmyku do houštin.

"Teď!" zavelel Brouček. Ryna pustila tětivu svého luku o zlomek chvilky dřív a orfryng zachytil šíp okrouhlým štítem se znakem rudého měsíce Othmók. Vzápětí jej zasáhl jeden Broučkův šíp do hrdla a druhý do boku. Jen Terek Brouček dokázal vystřelit dva šípy tak rychle za sebou.

"A teď ty, veliteli," kývl Terek na Jarvina. Po cestě v houštinách se už valilo obludné vozidlo na špalkovitých kolech. Strkali je bojovníci, ukrytí za pavézami zavěšenými na jeho konstrukci, protože lidé (na rozdíl od mezků) dokážou překonat strach a jít nebezpečí vstříc. Odvahu si dodávali oplzlými výkřiky. Jarvin ustoupil ke stěně.

"Ještě dál!" vykřikl a zvedl ruku. Vojáci se pověsili na lana dmychadel a Mark na vršku monstra natočil bronzovou hubicí na prvního obra. Ještě čtyři kroky a černé tlapy se zaboří do bitevního stroje, aby ho rozdrásaly na kusy!

"Oheň!" značil Jarvin paží. Z bronzové hubice vyběhl plamen a olízl obrův podbřišek. Kolos se zastavil a z prsou se mu vydrál skřek. Přesto se nehotovil k útěku.

"Výš!" zaječel Jarvin. "Mířte do očí!"

Obrovo srstnaté obočí se vzňalo a vzduchem začpěla škvařící se rohovina. Konečně se tvor nemotorně otočil a zamířil

zpět do nitra průsmyku. Dávka ohně do oblasti kříže jej ještě popohnala.

"Větší dosah!" velel Jarvin. "Tam! Tam! A tam! Spalte ty bastardy na popel!" Plameny vylétaly až do vzdálenosti čtyřiceti kroků a zasahovaly další obry i orfryngy s vysokými přilbami a kruhovými štíty. Cíleným žárem pukaly skály a zasypávaly nepřitele vápencovou tříští.

Bojovníci se opřeli do příčlí a strkali bitevní stroj klikatým průsmykem. Jarvin přenechal velení Markovi, sedícímu za bronzovou hubicí, sám zůstal stranou.

Pohlédl do šedé tváře orfrynga, kterého srazily Terekovy šípy. Podobala se rituální masce, nehybné, kamenné, jen oči v ní ještě žily a obracely se za Jarvinem, jak projížděl kolem. Až na vysokou přilbu a vysoké boty pod kolena byl orfryng nahý, jeho štít se znakem rudého měsíce ležel opodál. Kromě šedé pokožky a nehybné tváře na něm nebylo nic, čím by se lišil od člověka. Pak mu jeden z vojáků pevnosti "vlk", kteří se znovu sešikovali k útoku, vrazil do břicha kopí.

"Vy chlapi, vy nejste nic jiného než prasata," řekla za Jarvinem Ryna.

Věděl, jak to myslí, znal ten příběh: před nějakými sedmdesáti roky objevili uprchlíci z mramorových lomů v Divoké zemi údolí, které se až příliš podobalo představám o ráji. Kvetoucí zahrady, pohodlné roubené domy se stinnými zákoutími, fontánky s tryskající vodou, udržovaná políčka a ochočená lesní zvířata - a to vše patřilo horským obrům, těm tupým, pomalým a mírným horským

obřím. Rozhořčení vlastním bídným osudem ubili uprchlí trestanci horské obry a násilím se zmocnili jejich samic.

Ukázalo se, že lidé a obři jsou si bližší, než se původně myslelo - z jejich spojení se zrodili orfryngové, potomci lidí a obřů.

3.

Bitevní stroj nesl vzletný název "běžící oheň", ale trvalo půl věčnosti, než se překodrcal Králičím průsmykem, na jehož druhé straně se otevřel výhled do klesající krajiny s hustou vegetací. Tam už dávno zmizeli horští obři i orfryngové, kteří přežili. Temné pohoří v dálce nikdy nepatřilo lidem, bylo temnější, zlověstnější a jistě mnohem vyšší než vápencová skaliska, která se Jarvinově četě právě podařilo uhájit. Říkalo se, že v těch dalekých horách byli probuzeni z letargie králové, mágové a válečníci staré rasy, která v průběhu Velkého umírání po pádu rudého měsíce Othmók na Svět zdegenerovala v horské obry. Říkalo se, že oni si teď přijdou v čele orfrynžských vojsk vzít území, které jim kdysi patřilo, a rudý měsíc opět vystoupá na oblohu. Říkalo se - ahhh! Kdo ví, co je na těch řečech pravdy!

4.

Kantýna páchla zpocenými těly a kyselým vínem, pod nízkým trámovým stropem se válel kouř z čadících lojových svíček. Mark vešel do dveří a pro pořádek poplácal po zadku kantýnskou holku, která běžela kolem něho. Přehlížel tu velikou zšeřelou místnost a hledal Jarvina.

Vypadalo to spíš jako doupě loupežníků. Ježatí chlapíci na hrubých lavicích za kamennými stoly prudce gestikulovali, přeli se, křičeli, řvali. Ještě ze sebe nesvlékli kožené kazajky probité měděnými hřeby a kryté kusy železa, které stále úplně neztratily tvary lopat. Vypadali všichni stejně, ale Mark i Jarvin už je znali jmény: Terek, Wirki, RiRong, Tomíček... Nezáleželo na jejich vzhledu. Byli zkušení, stateční, v případě nutnosti ukázněni a až přepjatě čestní. Museli takoví být, pokud chtěli přežít. Byli to hraničáři.

Vládnoucí rod měl zájem na posouvání hranic, a tak lidé odcházeli i do Divoké země, v níž dosud žili tvorové z dob, kdy na obloze vycházel ještě druhý měsíc, rudý měsíc Othmók. Byli osvobozeni od nevolnictví, daní a poplatků, zakládali osady a mýtili les. Daň za svobodu platili svými životy neznámé zemi. Přežívali však a rozšiřovali svá políčka tam, kde byl dříve prales. Do té doby, než se jim postavili orfryngové.

Těžko říct, kde se vzala ta smrtelná nenávist orfryngů k lidem. Byla jejich nejvýznačnějším (a vlastně jediným známým) povahovým rysem. Z houštin pralesa stále častěji vylétaly šípy s rudým opeřením a hořely sruby hraničářů. Pak vojevůdci v sídelním městě usoudili, že počet obětí už několik roků vysoko překračuje plánované ztráty. Nechali vyklidit některá osídlená území v divočině a na přirozených hranicích nařídili vybudovat řetěz pevností a zátarasů. Dále slíbili vystrojit expediční sbor, který pronikne do Divoké země a vyčistí doupata nepřítelů. Zatím se však nedělo nic kromě občasných šarvátek s orfrynžskými útočníky.

Jarvin seděl až v koutě a vedle něho se poskládal čahoun jménem Mátoha, kterému vousy začínaly růst hned pod očními důlky. Mark přisedl a vypočetl si historku, kterou Mátoha Jarvinovi vyprávěl. Smečka vlků kdysi zahнала Mátohu do nedotčeného nitra pralesa k mechem obrostlému skalisku, otesanému do podoby tváře. Celé dlouhé odpoledne byl hraničář nucen strávit v přítomnosti té přírodniny. Zatímco k němu skála promlouvala v neznámé řeči, leželi vlci v půlkruhu kolem něho a odešli teprve když byl proslov u konce.

Holka z kantýny přinesla Mátohovi kouřící vepřové žebro, on vytáhl z holínky dýku a dal se do jídla.

"Vidím, že to cítíš také," kývl Mark k Jarvinovu černému plášti, přilbici a meči, které ležely v úhledné hromádce po Jarvinově pravici.

"Cítím to také," připustil Jarvin. "To dnes - to byla jen zkouška. To hlavní nás teprve čeká." Decentně se při řeči šťoural párátkem v zubech.

Nehodil se sem příliš se svými dozadu sčesanými plavými vlasy, pečlivě oholený a v úpravné uniformě z černé kůže s přinýťovanými chrániči. Byl jedním z těch synů nižších hodnostářů, kteří byli přímo z lavic Válečné akademie nahnáni do krvavé lázně v deltě Inguru a přežili. Byli vysláni ze sídelního města, aby v pralesních pevnostech řídili výcvik a válečné operace, protože opravdu zkušených velitelů se pro celou hranici nedostávalo. Mark, voják a syn vojáka, přišel s ním jako obsluha běžícího ohně. Od bitvy u Inguru byli Jarvin a Mark blízkými přáteli.

Teď pili silně ředěné víno a poslouchali hraničářské řeči. Chlapci z pevnosti probírali průběh dnešního zásahu. Když už i ty nejmenší podrobnosti přetřásli několikrát, přelil se kantýnou spor, zda Živé šílenství napadá všechny lidi bez rozdílu, nebo útočí jen na muže. Ryna o tom věděla svoje, krákoravě vyprávěla, jak ona, když byla ještě mladá a krásná, kněžka Bledé paní, potkala toho rozplzlého světélkujícího tvora na tajných stezkách několikrát a vždy ji nechal projít.

K Jarvinovi s Markem přisedl podsaditý chlap Cider Parma, správce pevnosti. Dnešního dne dorazil se zásobovacími povozy z Mariforgu.

"Špatné zprávy, pane důstojníku," řekl a nalil si z jejich konvice víno do pohárku. "Dneska jsem v Mariforgu viděl jednoho z těch parchantů, vyvolávače. Už se vůbec nebojí. Vyskočil na převrácenou bednu na tržišti a vykřikoval, že samice orfryngů, stejně jako vlčice, každým rokem rodí čtyři až šest mláďat. U hranice už prý jsou nastoupeny celé legie orfrynžských zabijáků s válečníky staré rasy v čele. Můžeme se prý už jen podvolit a vzdát... Poslouchal jsem hodnou chvíli a nedokázal se pohnout, opravdu, jako by mě ten vyvolávač ochromil nějakými čárami. Málem jsem mu i uvěřil. Teprve pak přispěchala stráž a on zmizel v uličkách vzadu."

Mručeli a nesouhlasně to komentovali.

"A ještě nějaké zprávy, pane Parmo?" zeptal se pak Jarvin.

"Už nic nového. Ale přece - taková podivná příhoda, stará asi dva týdny. Jízdní oddíl ze sídelního města našel u paty Chryzantémové hory těla válečníků, vyčnívající ze zatuhlé lávy. Ze země trčely ruce, kusy trupů, zbraně... Když se jezdci snažili mrtvolu vyprostit, zjistili, že těla neznámých jsou dokonale propojena s obsidiánem - jako by do něho vsákla. Ti bojovníci byli ohlodáni všemožnou havětí až na kosti. Oficiální verze zněla, že se u Chryzantémové hory zhmotnila těla lidí, které tam před roky zastihla žhavá láva. Ale, pane Jarvine," naklonil se k němu správce, "v Mariforgu se říká, že to byla těla orfryngů."

"Zvláštní příběh," kývl Jarvin. "Takovéhle věci se tady v pohraničí občas dějí, ale ve vnitrozemí? U Chryzantémové hory?"

Chvilí přemýšleli, co by ta zpráva mohla znamenat, zatímco kantýnou zuřil spor o to, na jakou vzdálenost je létavice ještě schopna zabít úderem blesku.

"Cítím v kostech něco nemilého," řekl Mark a vstal. "Půjdu se prospat. Kdo ví, co nás čeká zítra."

5.

Noha v těžké botě vykopla dveře. "Vstávejte! Máte výjezd!" hulákal strážný a tloukl násadou píky do pelestí. Muži seskakovali z kavalců, sípěli, kašlali, tmou hotovostní místnosti problesklo několik plamíneků. Vše bez jediného slova, ozývalo se jen funění a vrzání řemenů.

Mark chytil strážného za rameno: "Co se děje?"

"Orfiyngové v lesích vévody Olbrama," zněla odpověď. "Vypadá to na něco většího!"

Mark vyšel do noci tak temné, jaká bývá krátce před svítáním. Chladný vítr mu hodil do tváře spršku deště. Nacvičenými pohyby si připínal pancíř přes kroužkovou košili, ve které spal, loktem k boku tiskl přilbu zvanou podle tvaru "klobouk". Zíval, drbal se na krátce ostříhané hlavě, protíral slzící oči.

V operační místnosti svítilo žluté světlo uťouzené lucerny. Jarvin už tam byl, upravený, oholený, svěží, až to bylo s podivem.

"Poslové vyrazili?" zažíval Mark.

"Jistěže," zahrál mu Jarvin prsty na pozdrav. Měl v práci jakéhosi výrostka, asi šestnáctiletého. Vyptával se ho, zatímco správčova žena trhala chlapcovu zakrvácenou košili a snažila se mu ošetřit ošklivě rozseknutá rameno. Dávala přitom chlapci pít víno s přimísenou drogou - tím na chvíli otupí bolest a mládenec vypoví všechno, co Jarvin potřebuje vědět.

"Kdy že to bylo?" vyřázel mladík trhaně, "no, zvečera, právě jsem dohřebelcoval koně a chystal se, že půjdu spát. Přiběhl lesník a křičel, že samoty hoří. Vévoda vzal dvacet lidí a vyrazili jsme. Nebylo to jen pár lapků, pane! Udeřili jsme na ně, ale pak už to nešlo. Vévoda ustupoval ke stržím. Viděl, že s touhle rukou už k ničemu nebudu, a tak mi nařídil: ujížděj do pevnosti pro pomoc! V polovině cesty mě kůň shodil a utekl... asi jsem na chvíli omdlel. Trvalo mi dlouho, než jsem vás našel, moc dlouho..."

"Kolik bylo orfryngů? Jak vypadali? Jaké měli zbraně?" nedopřával mu Jarvin pokoj.

"Mnoho, pane. Stovky a stovky." Chlapec už téměř blouznil. "Vysoké postavy s kruhovými štíty a na nich znak rudého měsíce. Na přilbách hřebeny z vlčích zubů. Jejich tváře byly temné ve světle plamenů a zdály se mi strašně... jednoduché. Nehybné, nehybné..."

"Hřebeny z vlčích zubů?" podivil se Mark. "Pro drakovu babičku, nechápu, co dělají elitní orfryngští válečníci tak hluboko v našem území a stejně tak nechápu, jak se jim podařilo proniknout ples hranici, když je jich celá armáda. Do lesů vévody Olbrama je to přes dvacet mil... No nic, Jarvi, už ho netrap, vyrazíme."

Na nádvoříčku pevnosti je čekaly do půlkruhu seřazené stíny jezdců. Tvrdí, zarytí chlapci z lesních osad, zvyklí při práci i odpočinku sledovat nepřátelské houštiny za svými políčky. Vyzbrojení loveckými luky a oštěpy, dřevařskými sekerami, jen málokdo vlastnil vedle tesáku také dobrý meč, pocházející z nějaké dávné kořisti nebo dědictví. Zbraně, nepořádně zavěšené na zádech nebo u huňatých kožešinových sedel, se ježily do stran.

V té temné noci bylo třeba pronést ještě několik slov do šumění deště. Jarvin spustil přímo: "Chlapci, nepřítel se objevil na Dračí hoře. Podle toho, co víme, se jedná o začátek invaze. Možná je jich příliš mnoho. Možná je nedokážeme zastavit. Jenže se o to musíme alespoň pokusit."

S hrůzou si uvědomil, jak strašně hloupě zní jeho slova. Zkusil to zamluvit.

"Zná někdo z vás lesy na Dračí hoře?"

Malý zamračený pořízek jménem RiRong pobídl koně a vyjel z řady. "Kdysi jsem tam strávil jedno léto u strýce. Jako kluk. Je to už moc dávno."

"Dobrá, Rongu, povedeš nás," podal mu Jarvin pochodeň a druhou si vzal sám.

"Jeďte pomalu, ať nepolámete koním nohy!"

Jeden za druhým projelo třicet jezdců bránou v palisádě, nevyspalí, bledí ve světlech pochodní strážní čety, která zůstávala. Nervozita lidí se přenášela na malé houževnaté koníky i na mezky, vezoucí součásti rozebraného běžícího ohně. Jarvin si setřel z obličeje deštovou vodu a zazdálo se mu, že temnota kolem trochu pobledla. Svítalo.

S ohledem na mezky nemohli nutit koně do cvalu. Snažili se pouze zachovávat stejnoměrné a poměrně rychlé tempo. Déšť ještě zhoustl a mezi jeho třešničkami se pozvolna objevila okolní šedivě zelená krajina.

Jarvin se propadl do vlhké a studené otupělosti. Poznenáhlu přestalo pršet. Z lesů stoupala pára, krajina se začala prudce zvedat. Nízká obloha měla barvu pláště dokázníc a nikdo ze zúčastněných neměl důvod předpokládat, že by dnes slunce dokázalo protrhnout mraky. Pak vítr chvílemi odvál cáry mračen a odhalil obrys masivu čnicího v jejich cestě.

RiRong mávl rukou: "Dračí hora." Jeho hlas zněl velice ponuře. "Jediné, co si z dětství pamatuju, jsou strže. Strže, které svými pařáty vyryl umírající drak."

Vjeli pod koruny stromů. Byl to prastarý bukový les, s velkými rozestupy mezi jednotlivými kmeny, a zdál se být velice přehledný. Déšť a mlhu nahradilo promáčené zelené šero pod rozložitými, neprůhlednými korunami. Cesta několikrát zahýbala a pak se rozplizla do několika směrů.

"Zkus si vzpomenout," nabádal Jarvin RiRonga, "kudy se jede k samotám. Tak nám to ten mládenec říkal."

RiRong se zamyslel a váhal. Ze skupiny ozbrojenců se ozvaly nevrlé výkřiky:

"Neví nic, měli jsme vzít kluka!"

"Nebyl by vydržel, chytráku, mlel z posledního!"

"Hej! Cítím kouř! Tady někde hoří!"

"Pro drakovu babičku," vydechl Mark, "vždyť tady měla být celá orfrynžská armáda! Nevidíte někdo armádu? Nebo alespoň kousek z ní?"

Hlas odzadu trval na tom, že cítí kouř. Rozptýlili se mezi stromy a postupovali opatrně vzhůru proti svahu. Další hlasy oznamovaly kouř, pach spáleniny byl stále zřetelnější. Pak už se dal zaslechnout i zvuk boje - vzdálený cinkot kovu, ryk, tupé údery a nářek. Mark sehnal dohromady mezky, vezoucí součásti běžícího ohně, a chystal se dát rozkaz k sestavení bitevního monstra. Zepředu se ozvalo mnohohlasé nevybíravé klení.

"Poslyš, Rongu," otázal se Jarvin korektně, "co má tohle znamenat?"

"Strž. Strž... vždyť jsem vám to přece říkal!"

Tam vpředu zuřil nemilosrdný boj, ale mezi ním a zásahovou četou zela rokle s příkrými srázy. Její hloubka se nedala odhadnout, ale jistě přesahovala osmdesát stop. Dno pokrývala změť smrčků, břízek a doubků, stejně jako strmé srázy. Nežetelná cesta, kterou četa sledovala, končila u kamenných rozvalin, velice se podobajících zbytkům mostu. Stejně trosky se daly zahlédnout na protější straně, vzdálené dobrých padesát kroků. Ten, kdo po mostě přešel poslední, měl jistě již dávno v bezmasých ústech minci pro vrátného světa mrtvých.

"Desátníku," neztrácel Jarvin čas, "vezmi si pět mužů a jedte doleva. Pokud se vám podaří roklí objet, pošli pro nás dva lidi a se zbytkem zajisti co možná nejlepší postavení pro běžící oheň!"

Pokynul a šest postav pobídlo koně, aby se za okamžik rozplynulo v mžení. Mátoha se mezitím vydal na svůj vlastní průzkum mostu. Podařilo se mu dojít deset kroků nad propast až tam, kde trčely poloshnilé klády do prostoru.

"Vidím je dobře, ty parchanty," hlásil z houštiny smolně černých vousů.

"Jedeme správně, rozeznávám hřebeny na přilbách. A támhle - kluci z pevnosti "hydry" už dorazili před náma. Jestli si nepospíšíme, zatlačí je orfryngové do propasti!"

"Jedeme doprava!" rozhodl Jarvin okamžitě. "Mátoho, zůstaň kde jsi, pokud se vrátí desátník, doženete nás. Neztrácejme čas!" mávl a mírným cvalem vyrazil podél strže.

Les byl zřejmě před mnoha staletími založen uměle, hladké kmeny buků vytvářely svým rozmístěním pravidelné geometrické obrazce. Kromě sporadicky roztroušených keřů a závějí slehlého listí nebylo na zemi nic, co by koním bránilo ve volném pohybu. Dusot kopyt se temně rozléhal pod nízkou klenbou této přírodní sloupové síně.

"Hej, pane, rokle se rozšiřuje," zvolal muž, který jel v čele. Opravdu, strž náhle vytvořila rozlehlé a temné údolí, její pokračování se stáčelo v tupém úhlu opět doprava.

Na druhé straně strže, ještě než se tato rozšířila do údolí, se odehrávalo zvláštní divadlo. Mohutný ozbrojenec s okrouhlým štítem a zubatou přilbicí ustupoval před dvěma menšími postavami, které na něho dotíraly obouručními holemi. Útočníci se zkušeně vyhýbali přímému střetu ostří meče se dřevem, zdálo se, že už se jim musí každou chvíli podařit úder nebo odbod do nějaké

orfryngovy citlivé části těla. Potomci obrů nezdělili tlustou kůži svých matek a rozmístění vnitřních orgánů odpovídalo víceméně uspořádání lidského těla. Lidé a orfryngové byli rovnocennými protivníky.

Orfryng si uvědomoval nevýhodnost svého postavení a statečně se bránil. Ustupoval, ale povedlo se mu i několik výpadů. Jak při přecházení míjel určitou linií, zvětšovalo se jeho tělo téměř dvojnásobně, při výpadech se opět zmenšovalo na velikost odpovídající lidem.

"Pro drakovu babičku," zašeptal Mark, "co je zase tohle?"

"Nic, jenom zrakový klam," konejšil ho RiRong, aniž přestal používat svůj pohřební tón. "V některých místech se tady zvláštním způsobem lomí světlo."

Terek Brouček založil šíp a dlouze mířil na pulzující postavu. Než se rozhodl vystřelit, podařilo se orfryngovi přetít jednu hůl a naplocho zasáhnout jejího majitele. Mávl mečem po druhém nepříteli, ten mu proklouzl pod paží a skokem se odklidil z nebezpečného prostoru. Boj se přenesl mimo dohled čety.

"Můj luk je zbytečný," uvolnil Terek tětivu. "Kdyby na nás ty děvky prodejny z ústředí nešetřily a poslaly nám ke skokanům taky pár zpoždovačů, mohl jsem na druhé straně sfouknout pár orfryngům plamínek!"

Terek narážel na skutečnost, že ústředí pohraničních pevností dodalo jejich četě kluzáky, slangově nazývané "skokany", pouze pro ploché přistání. Kluzáky patřily ke standardní výbavě a pár jich vlastnila každá četa. Daly se použít pro překonání krátké vzdálenosti, bez zpoždovačů ovšem pouze v plochem terénu bez hustšího porostu. Kdyby se s takovým kluzákem pokusil přeskočit rokli, rozbil by se o protější stromy. Přesto však Terek důstojníkům z ústředí křivdil, když je nazýval prodejny děvkami, protože hlavní zbraň jejich čety, totiž vrhač plamenů, neměl jen tak někdo. S běžícím ohněm bylo možné vzdorovat stonásobné přesile. Nevýhodou byl malý dosah, soustředěné plameny by zřejmě nedolétly ani přes rokli.

"Broučku," obhlížel Mark strž, "tohle se nedá přeskočit. Vidíš, a já u sebe jeden zpoždovač mám, vozím ho s sebou už skoro dva roky.

Takže nevím, jestli bude fungovat," dodal po chvíli.

Terekovi se rozsvítily oči: "Veliteli, to vás přece tolik nezdrží!"

Jarvin zaváhal, ale vzápětí přikývl. "Dobře. Alespoň se dozvíme, co se na druhé straně děje... Ale jestli si při přeskoku zlámeš vaz, tak mě nechod v noci strašit!"

Rozvinout plachtu jednoho skokanu a vyztužit ji podpůrnými tyčemi bylo dílem okamžiku. Mark, který se v tom nejlépe vyznal, určil množství náplně trysek. Pak připevnil zpoždovač. Skokan měl šípovitý tvar a vešel se na něj právě jeden klečící muž. Odpaloval se z přenosné skládací rampy, která zaručovala šikmý start. Terek se pevně chytil úchyty a do zubů sevřel pojistku zpoždovače.

Mark nalil do trysek vodu z polní láhve, chvíli bylo slyšet šumění chemické reakce a pak kluzák prudce vzlétl. Vznese se nad koruny buků a zmizel mužům z dohledu. Vzápětí se řítíl dolů, padal, bylo zřejmé, že sklon odpalovací rampy byl příliš strmý.

Dřív, než se Terek roztříštil o větve protějších stromů, vylétla ze skokanu šedozelená plachta z jemného plátna, zpoždovač. Nabrala do sebe mlhu, šero a mženi a zbrzdila pád. Kluzák se zapraskáním zmizel ve větvích. Čekali, po chvíli se k zemi po laně spustila postavička s lukem v zubech, zamávala jím a odkulhala do lesa.

Jarvin kývl na mladíka s jemnými dívčími rysy a hluboce zapadlýma očima: "Stine, dokážeš to?"

"No, pokusím se," odpověděl mladík rozpačitě a předstoupil před Jarvina. Ten mu zamával před očima prsty pravé ruky.

Zženštilý mladík se zadíval na modrý kámen Jarvinova prstenu, zornice se mu začaly zvětšovat, až překryly bělmo. Jarvin spustil ruku.

"Jsi s Broučkem? Zeptej se ho, co vidí!"

"Boj se přenesl dál," promluvil Stín Broučkovým hlasem. "Nevidím žádné živé, jenom ty, kteří měli smůlu. Orfryngy. Nějaké naše, bohužel. Na invazi to zatím nevypadá, tady jich operovalo míň než armáda - jen tak dvě tři stovky, ale víc, než mohl zvládnout vévoda a kluci z "hydry". Buky končí a začíná smrkový les. Nepřehledný. Útočníci se ho snažili zapálit, ale nepodařilo se jim to, po těch deštích. Zvláštní. Jako by se orfryngové snažili probít zpátky k hranici. Odkud přišli? Z jakého směru? Nerozumím. Já... jdu dál. Slyším nějaké zvuky. Promiň, musím dávat pozor."

Jarvin poplácal telepata po tváři a probral ho z tranzu. "Nikdo nepřijel od mostu?" ujistil se. "Dobrá, jedeme dál."

Zabočili doprava a opět sledovali linii strže. Nejeli ani příliš dlouho a Jarvin s uspokojením zaznamenal, že strž se zřejmě blíží ke svému konci, zdála se širší, mělčí a její stěny povlovnější. Nahoře nad ní dokonce zahlédli oblohu, šedou jako ubrusy v pevnostní kantýně. Porost na dně rokle zřídł a zdál se být protkán desítkami vyšlapaných pěšin.

"Tamhle se dostaneme na druhou stranu," ukázal Jarvin dopředu, kde z rokle zbývala už jen mělká prohlubeň.

"Veliteli, my to přejedeme tady a počkáme na druhé straně," ozval se tlustoch Tomíček. Svahy zde byly už schůdné pro koně, ale nikoliv pro naložené soumary.

Jarvin přikývl, několik hraničářů sesedlo z koní, vzalo je za uzdy a opatrně vedlo do údolí. Zbytek čety pokračoval podél rokle.

Místo pro převedení naložených mezků se ukázalo být dál, než Jarvin původně předpokládal. Provedli soumary rozlehlým výmolem a protější strana se zdála být jiná než ta, ze které přišli. Buky nebyly uspořádány tak pravidelně a jejich stáří se lišilo v rozmezí zhruba tří set let. Bylo zde možné vidět velikány, rozštípnuté pod tíhou vlastních větví, i skupinky stromů, které teprve začaly bojovat o místo na slunci. Mezi buky rostly občas i jednotlivé břízy, ale les byl stále ještě přehledný.

Hraničáři se rozvinuli do rojnice a cvałem ujížděli k předpokládanému místu boje. Muži si uvědomili, že vnucený odklad končí, sevřeli pevně zbraně a do tváří se jim vrátila ostražitost. Ve středu formace se Jarvin stále ohlížel po Tomíčkově i po těch druhých, kteří si zkrátili cestu, zdálo se nemožné, aby se navzájem ztratili.

Z cípů půlměsíkové rojnice se ozvaly vzteklé výkřiky. "Pro Bledou paní," vydechl Jarvin. Před nimi se šklebila další strž, snad užší, než ta první, ale o to strmější, hlubší a zlověstnější.

"Už jsem si vzpomněl," zahučel zdrcený RiRong. Sklouzl ze sedla a vyryl donavátého listí ratištěm kopí tvar vidlice.

"To je tvar strží. Tři strže se spojují v místě, které jsme pokládali za údolí, tam, kde Terek přeskočil, ostatně tady nalevo to údolí vidíte z druhé strany. Tudy jsme přijeli ke strži," načrtl linku kolmou na dlouhé rameno vidlice. "Dali jsme se doprava a pak zase doprava, jenže to už jsme jeli kolem jiné strže. Tu se nám podařilo obejít, ale teď je mezi námi a orfryngy pořád ještě ta první."

"Ale kde jsou kluci s Tomíčkem, kteří jeli zkratkou?" rozhodil ruce Mark.

"Zabloudili," zněla odpověď, ze které číselná beznaděj. Na okamžik nastalo ticho, přerušované jen šuměním deště, který se opět spustil.

"Tady se snadno zabloudí," vysvětloval RiRong a hlas se mu chvěl jako křídlo vampýra. "Za to může ta rozhozená perspektiva. I místní lidé s ní mívají potíže."

"O jaké to mluvíš perspektivě, prosím tě?"

"No... Dech umírajícího draka vytvořil zrcadlení, které se stěhuje sem a tam. Tak jsou občas vidět věci, které se ve skutečnosti nacházejí jinde, nebo jsou některé předměty pokřivené, zvětšené, jako když se díváte přes broušené sklo. Nemusíte se toho bát, ublížit vám to nemůže," přesvědčoval je RiRong, sám smrtelně bledý.

"Ztrácíme čas!" vykřikl Jarvin. "Vystřelte přes rokli kotvy, převezeme oheň po lanovce, koně necháme tady!"

Zatímco někteří odváděli koně do vzdáleného mlází a jiní odstrojovali mezky, napjali střelci pružiny samostřílů a po několika pokusech se čtyři háky skutečně zachytily ve větvích protějších stromů. Nastalo složité manévrování, jehož cílem bylo vytvořit bezpečnou lanovou dráhu, která by unesla zásobníky s hořlavou kapalinou, nejtěžší součást jejich hlavní zbraně. Čtyři muži už upevňovali lana na protější straně a další šplhal po vyrobené pavučině a zajišťoval funkčnost nosných i tažných prvků, když se ozvalo hlasité zapraskání, ulomená větev se snášela dolů a provazolezec se zřítíl do propasti. Jiné lano naštěstí zmírnilo jeho pád a nešťastník dopadl měkce mezi mladé smrčky na protější straně srázu.

"HOOOOO-UUUUMM!" ozvalo se z nitra rokle hluboké zahučení a s ním se vyvalil i kyselý zápach, jaký vydává larva hydry, rozmáznutá těžkou botou po podlaze.

"Nehýbejte se!" zaječel zoufale RiRong. "Pokud chcete přežít, tak se nehýbejte!"

Jarvin okamžitě pochopil, že malý hraničář dobře ví, co v té temné, dračími spáry vyryté propasti žije a že z toho má už od počátku výjezdu strašný strach. Zařval: "Poslechněte ho!"

Pulzující hmota, černá jako půlnoční představa, se nořila z hlubiny. Nebylo jasné, jakým způsobem se pohybuje, zda se prostě vznáší, nebo jestli se pohybuje ve vzduchu pomocí

tenoučkých chapadýlek, ovínutých kolem kmínků bříz a vystouplých kořenů nad srázem. Pokud byla správná druhá možnost, musela mít v těch svých vláscích úžasnou sílu, aby udržely hmotu těla velkého jako robustní kamenná bašta.

"HHHHUUUUUMM!" konstatoval tvor, ale tentokrát již nikoho nezaskočil. Všichni se tiskli ke stromům a k zemi jako přeplašení ptáci, jejichž největší moudrostí je předstírat, že nejsou. Temná hmota se kolébala nad nimi a otáčela se kolem vlastní osy, podobná neforemné bulvě řepy s desítkami vlajících kořínků.

RiRong se zmocnil nataženého samostřílu a než mu v tom mohli zabránit, vystřelil kotvu do vzduchu. Několik chapadel se mihlo mezi stromy, zachytilo hák a přitáhlo k jakémusi smyslovému centru, pak jej bez zájmu pustilo do houštiny na dně rokle.

"Hloupá," zachichotal se RiRong a po tvářích mu stékaly pramínky dešťové vody, které se neodvažoval setřít. "Hloupá Bára, nevidí nás, je slepá. Slepá," oznámil normálním hlasem. "Slepá a špatně slyší, ale jak se něco mrskne, už to Bára drží. Reaguje na pohyb, takže pozor, nebo si vás osahá! Z místních lidí se jí nikdo nebojí. Když ji dřevorubci potkají v lese, prostě si sednou a počkají, než se Bára kolem nich převalí. Já už jsem to zažil dvakrát," žaloval RiRong. "Nesměl jsem se ani pohnout a ona mě hledala. Dodneška se mi o ní zdál. Ale už se jí nebojím!" zvýšil hlas. "Slyšíš, Báro, já..."

Mark mu přitiskl palec a ukazovák na krční tepny, sevřel, a uvolnil tlak teprve když RiRong zplihl a vklouzl mu do náruče. Pozvolna malého hraničáře táhl z místa, které už začaly prozkoumávat natahující se kořínky.

"HOOOMMM," řekla Bára nedůvěřivě. Tady se dělo něco, čemu nerozuměla.

"HOOOMMM," přikázala.

Hučení, hluboké téměř na spodním prahu slyšitelnosti, bylo vybráno tak, aby v každém tvorovi vzbudilo smrtelnou hrůzu a touhu uniknout. Dolehlo až dozadu, kde muži leželi na odstrojených mezcích, tiskli je k zemi a přikrývali jim hlavy svými plášti. Jeden mezek se vytrhl ze sevření a vyrazil nazdařbůh šikmo ke strži.

Chapadla se natáhla do tenoučkových vláken a zvrásněné tělo obludy, pokryté plísní a zelenými řasami, se zasouvalo zpět do rokle. Bára si byla natolik jistá sama sebou, že dospěla do svého doupěte dřív, než výhonky dostihly prchající zvíře. Pak se chapadla opět smrštila, hrůzou řícící mezek přelétl okraj strže a náhle zmlkl.

Hraničáři na druhé straně vytahovali popelavého provazolezce z mlází. Jděte dál, odsignalizoval jim Jarvin. S ostatními se odplížil ke zvířatům, opět naložili běžící oheň na soumary a na jednoho z nadbytečných koní.

Pokračovali dál tak, aby měli strž stále po levé ruce. Bylo jistě již po poledni, a tak, v dostatečné vzdálenosti od Bářina doupěte, vydal Jarvin rozkaz k odpočinku. Zastavili se u zbytků jakési stavby. Dva pilíře obdélníkového průřezu, zahnuté jako šavle, se ztrácely ve větvích. Snad zde někdo před věky rozestavěl a nikdy nedokončil bizarní letohrádek. Muži nechali koně popásat na trsech hořké trávy a vytáhli ze sedlových vaků jídlo. Jarvin je počítal.

Šest mužů vyjelo hledat cestu nalevo od zbytků mostu.

Mátoha na ně zůstal čekat.

Terek Brouček se vydal do boje na vlastní pěst.

Osm chlapců zabloudilo, když si krátilo cestu.

Pět odřízla na druhém břehu Bára.

Takže nás zbývá, počítal, devět. Ano, to souhlasí.

Mark zjevně přemýšlel o něčem jiném. Stál u jednoho z těch zahnutých pilířů a zamýšleně z něho odloupával dýkou vrstvu mechu.

"Něco mě napadlo," řekl. "Ty orfryngové za příkopem - těch není ani armáda, ani tři stovky. Odhaduju jejich počet na šedesát až sto a řekl bych, že se snaží probít do vlastní země. A víš, odkud přišli? Jak se dostali sem?"

"Pokračuj, Marku," zaujalo to Jarvina natolik, že zapomněl kousat svou placku se špekem. Vdechl drobeček a rozkuckal se. Mark ho několikrát bouchl do zad.

"Vzpomínáš na legendu o kouzle, které mění předměty ve světlo? Cokoliv - stůl, koně, skálu v cestě proměníš ve světlo a to pošleš na místo, které sis předem vybral. Tam se z toho zase stane stůl, nebo kůň... Jarvi, vzpomeň si, co říkal včera správce v kantýně! Ti válečníci zamrzlí v lávovém poli! Oni mají to kouzlo z pohádky!"

"Jaké kouzlo? Jací oni?"

"Orfryngové, nebo spíš ti jejich velitelé ze staré rasy, ovládají kouzlo k přenášení předmětů. Ale ještě s ním neumějí dokonale zacházet. Vyslali oddíl k Chryzantémové hoře, něco se nepovedlo a bojovníci vsákli do skály. Ale teď už je umí materializovat bez potíží. Zvládli bezpečnou dopravu a zastřelují se, jako se zastřeluje katapult! Poslali sem elitní válečníky, kteří se mají vrátit a oznámit svým vojevůdcům, kde se po přenosu vynořili! Orfryngové teprve zjišťují, jak mohou světelný paprsek vysílat!"

Jarvina nenapadlo pochybovat o správnosti Markových vývodů. V tomto okamžiku VĚDĚL, že jeho přítel má pravdu. Popadl za rameno RiRonga:

"Příteli, vyznáš se tu nejlépe. Sedni na koně a ujížděj na ústředí do Mariforgu! Řekni jim, co tady bylo řečeno, a ať vyšlou do vzduchu velké létací čluny a střeží hranici, aby se ani jeden orfryng nedostal ke svým!"

RiRong se vyhoupl do sedla. Mark se vytrhl z úvah a zadíval se na plochu sloupu, kterou dýkou očistil. Pod mechem se skrývalo něco kompaktního, šedobílého.

"Hele, on je to vápenec," podivil se Mark. "Ještě nikdy jsem neviděl takovýhle vápencový útvar."

"To je dračí žebro," hodil přes rameno odjíždějící RiRong, ujel sotva deset kroků a zmizel. Zmizel, jako zmizí plamének sfouknuté svíčky. Mark se s úctou dotkl očištěné plochy, dvakrát polkl, a pak tiše a s úctou řekl:

"To byl teda pěkněj macek!"

Dusot RiRongova zmizelého koně ještě dozníval. Muži vstávali z promáčené země, Jarvin je ještě jednou přepočítal. Bylo jich o dva méně než před chvílí. Vlastně ho to ani nepřekvapilo.

Pak cválal v čele a přemýšlel. Pokud se budou držet strže, někde se jim podaří ji obejít a podle ní se vrátí na místo boje, snad tam budou ještě něco platní. Šest hraničářů (včetně Ryny) postačí, aby sestavili běžící oheň a použili ho. Hlavně se držet strže a všechno bude v pořádku.

Vzpřímil se v sedle a rozhlédl se. Strž, kde je strž? A kde jsou ostatní? Byl sám. Zběsilým cvałem vyrážel do všech možných stran. "Marku! Ryno! Wirki!" řval jména těch, kteří za ním ještě před chvílí poháněli mezky. Odpovíдало mu jen šumění deště.

Ještě nikdy se necítil tak sám.

Mezi stromy se vynořil prstencový útvar. Když přijel až k němu, zjistil, že je to obrovský obratel, do poloviny zabořený v hlíně. Projel skrz něj, a když se mu ze sedla podařilo dosáhnout až na vrchol oblouku, pocítil cosi jako uspokojení: drak přece jenom nebyl tak velký.

Nález obratle Jarvina ubezpečil v tom, že se ztratil nenapravitelně. Volným tempem projížděl lesem a nechával si padat déšť do splihlých vlasů. Přilbu zavěsil k sedlu. Cesta vedla kolem dalších obratlů. U pátého se svezl z koně a posadil se do širokého tunelu obratle na vyčnívající dračí kůstku jako na připravené sedátko. Déšť šuměl všude kolem, ale Jarvin byl teď před ním schován. Vlasy mu visely přes obličej jako záclona, zavřel tedy oči, aby se skrz ně nemusel dívat. Přitáhl si mokrý plášť k tělu a oddal se chmurným myšlenkám.

Nemilované dítě, přebytečný syn. Opomíjený vlastní rodinou, nikdy nechápal smysl vlastní existence. Probíjel se sám a dařilo se mu to, ovšem na úkor jiných, stejně bezvýznamných. A teď poznal, že byl zplozen právě pro dnešní den, aby zachránil svou zem, nebo alespoň přispěl k oddálení její zkázy.

Proti kouzlu, které přenáší bojovníky na libovolné místo, se nedá bojovat. Elitní orfrynžští zabijáci se budou zhmotňovat v klíčových centrech - v královském paláci, na velitelských stanovištích, v týlu vybudovaných pozic. A on, Jarvin, dopustil, aby si nepřítel vyzkoušel své bitevní kouzlo nanečisto. Pokud se jediný orfryng vrátí zpátky do Divoké země, pak on, Jarvin, selhal. To znamená, že žil zbytečně.

Usnul a i ve spánku ho pronásledovali vysocí orfryngové s šedými nehybnými tvářemi bez mimických svalů. Bojoval s nimi a zabíjel je. Znovu a znovu.

6.

Wirki se nezadržitelně třásl. Snad zimou, snad vyčerpáním, možná strachem. Na rameni měl stejně jako Mark položenou dlouhou a silnou jasanovou hůl, druhý konec té hole nesli dva hraničáři vzadu, Stín toho posledního neznal jménem. Tiše sípěli, protože nádrž s hořlavou kapalinou, zavěšená na jasanové holi, byla pořádně těžká. Oni poslední čtyři zbyli ze zásahové čety, poztrácené v lesích. Oni a Ryna, která je čekala někde na konci stezky mezi křovisky na dně rokle, po níž nesli svůj náklad. Déšť v listí zněl jako tiché volání skřítků.

"Neklepej se," sykl Mark Wirkimu do ucha. "Byl to tvůj nápad," hledal vhodné přirovnání, "probudit démona!"

"Ale ty jsi to schválil," odsekl šeptem Wirki přes rameno. "Ty jsi teď velitel... Až mě to sežere, budu tě v noci chodit strašit!"

"Mě to sežere taky. Budeme se strašit navzájem... Pro drakovu babičku, kdo mohl vyšlapat tuhle stezku!"

"Ryna říkala, že Noční národ!"

"Nevěřím na žádný Noční národ. Věřím jen tomu, že až dojdeme dolů, bude už Ryna sežraná."

Ale ona na ně čekala. Mark zakroutil hlavou, protože ji náhle nemohl poznat. Šedé vlasy, dříve nepořádně rozházené po pancíři, měla učesané a spletené do copu. Shrbená záda narovnaná, a pokud to mohl Mark v dešti a zeleném šeru posoudit, napjala se jí i kůže na tvářích. Vyzařovala z ní síla. Kdysi byla kněžkou. Kdysi, pak se vdala a když její manžel zemřel s orfrynžským šípem v zádech, vdala se znovu. Přežila i toho druhého a přežila i většinu svých dětí. Nezlomilo ji to.

Zatímco skládali těžkou nádrž na zem, vzhlédla k nim od komponentů běžícího ohně, které se snažila sestavit.

"Cítíš... to?" zeptal se opatrně Wirki.

"Jistě, cítím ji. Je blízko, velice blízko. Možná patnáct kroků od nás. Ale nemusíte se bát, neví, že tu jsme. Přetáhla jsem přes nás stín."

"Dobře, Ryno," vzal jí Mark z rukou bronzovou součástku. "Schovej nás do kouzla a tohle mi dej. To je zpětná klapka, víš? Pokud ji dáš takhle obráceně, prošlehne nám plamen zpátky a my se usmažíme dřív, než stačíš mrknout. Wírki, podávej mi támhlety trubky. A vy dva, pokuste se sestavit dmychadlo, na tom nemůžete nic zkazit."

7.

Jarvin se s trhnutím probral. Za zavřenými víčky zaregistroval něco jako sérii záblesků. A pak uslyšel vzteklý řev.

"WHOOO-000-0 0 0 0!" Obrovská hmota se řítila někde blízko, narážela do stromů a lámala větve. S hlavou omámenou spánkem měl Jarvin v první chvíli pocit, že ze skály vylétl drak, řve a chrlí oheň. Přiskočil ke koni, omotal mu hlavu svým pláštěm a šeptal mu do ucha konejšivá slova.

"OOOUUUuumm-m-..." vzdaloval se ryk. Jarvin vzal koně za uzdu a vedl ho lesem. Děšť ustal a v náhlém tichu zaslechl Jarvin v dálce křik. Skočil do sedla, tasil meč a rozjel se tím směrem. Boj, zranění, bolest, smrt - to všechno bylo méně hrozné než jeho současné pocity.

Jenže nebylo s kým bojovat.

Vyčouhlá postava s rozevlátými vousy se rozháněla ostrým trojúhelníkovým rýčem na dlouhé násadě. Trískala do hladkého bukového kmene a vykřikovala nejružnější oplzlosti. Jarvin se postavil zběsilci za záda. Nebyl sám, se založenými rukama se o vedlejší kmen opíral chlapiček v pomačkaném klobouku a v pytlovité haleně pod kolena.

"Co to tu vyvádíš, Mátoho?"

Vousáč se ohlédl a rozzářil jako sluníčko.

"Přece jsi mě našel, veliteli... A kde jsou ostatní?"

Jarvin se doširoka rozpřáhl. "Tady kolem. Tady všude."

Mátoha nesouvisle vykládal, co se mu stalo. Po dlouhém a marném čekání na desátníka a jeho muže u zbytku mostu se rozhodl překonat strž a vložit se do boje. Naštěstí měl dost rozumu a kolem jednoho stromu omotal konec lana, po něm se do strže spouštěl a po něm se zase dostal nahoru, poškrábaný, potlučený a beze zbraně. Nůž, meč a všechny šípy mu vypadaly, když se vymotával z plazivých šlahounů ostružin. A to ani nedosáhl dna strže, dostat se na druhou stranu tímto způsobem bylo zřejmě nemožné. Zatímco se hmoždil ve strži, utekl mu kůň.

Otřesený se vydal pěšky za hlavní skupinou. Stačila chvíle a zabloudil od strže. Po dlouhém pobíhání, už ne zcela při smyslech, narazil na osadu uhlířů a dřevorubců. Ozbrojil se jejich rýčem a jednoho dřevorubce donutil, aby s ním šel hledat ztracené zbytky mostu. A co se nestalo - dřevař, který se v lese narodil, zabloudil také. Když je Jarvin našel, dával Mátoha právě průchod svému zoufalství.

Jarvinovi nešlo z hlavy burácení, které zaslechl před malou chvílí. "Slyšeli jste taky ten řev? Nevíte, co to bylo?"

Mátoha si nevšiml ničeho, ale dřevař rozpačitě zahuhlal:

"To byla, pane, ta... ta, jejíž jméno přináší neštěstí! Už je pryč, pane, už nám neublíží."

"Ah, dobrá," řekl Jarvin bezmyšlenkovitě. "Příteli, co myslíš, kam mohl vévoda Olbram odklidit své lidi před přesilou?"

"Jistě do Hlavy draka, pane," zněla pohotová odpověď.

"Dokázal bys nás tam zavést?"

"Pokusím se, pane, zdá se, že dračí dech už odvál a les opět vypadá jako dřív."

Jarvin odevzdaně pokrčil rameny, protože přes chlapíkův širák viděl část lesa obrácenou vzhůru nohama.

"Veď nás tedy!"

8.

Terek, přezdívaný Brouček, měl pocit, že mu bušící srdce poláme žebra. Utíkal, přelézal vývraty, prodíral se houštím. V noze, kterou mu při skoku přes strž roztrhla zlomená větev od kolena po kotník, pulzovala ostrá bolest. Pak padl do závěje spadlého listí a lapal po dechu.

Bylo pozdní odpoledne a on dosud žil, jeho samotného to udivovalo. Poté, co opustil zásahovou čet, křižoval les a hledal spojence i protivníky. Nacházel místa boje, nacházel mrtvé, mezi nimi i desátníka a dva další muže ze své čety, byli to ti, kteří byli posláni hledat cestu kolem strže nalevo od zbytků mostu. V jednu chvíli zahlédl v dálce nějaké lidi, ale ti zmizeli dřív, než k nim dokulhal.

Pak narazil na orfryngy. Poté, co rozprášili nepřítel, se zformovali a vyrazili na severozápad, směrem k nejbližší hranici Divoké země. Sledoval je po jejich levém křídle jako kulhající vlk doprovází losí stádo. Tři z nich dostal a o dvou dalších si nebyl jistý. Věděli o něm a co chvíli vyběhlo pár orfryngů do strany, aby jej našlo. Jenže příliš spěchali, než aby na něj uspořádali hon. Štěstí bylo na jeho straně. Tohle byl vysoký smíšený les, dostatečně přehledný a s vývraty, křovisky a erozními rýhami při zemi, které poskytovaly dostatečné možnosti k úkrytu. Vystřílel všechny šípy a odpoutal se od nich. Běžel co nejdál a nedbal na bolest v noze, ze které mu přes provizorní obvaz odkapávala krev.

Teď, když myslel, že už je daleko od nich, nemohl uvěřit svým očím. Mezi stromy zahlédl formaci, která mířila přímo k němu. Jakýmsi tajemným způsobem se dostal před pochodující orfrynžský oddíl.

Šli vždy tři nebo čtyři za sebou a udržovali rozestupy těchto malých zástupů asi třicet kroků. Doufal, že ho nezahledli. Odplazil se do nejbližšího křoviska, opatrně se vklínil mezi trnité větve a pečlivě kolem sebe rozprostřel svůj strakatý zelenočernožlutý plášť. Déšť spustil s obnovenou silou. Mohlo by to vyjít, pomyslel si Terek. Pohnul bezhlesně rty: "Bledá paní, dej, ať mě minou!"

Procházel kolem něho, pět oživlých soch ze šedého vápence. Nemohl se na ně nedívat zpod strakaté látky. Pak se těch pět rázem zastavilo.

Něco se dělo. Orfryngové živě gestikulovali, z hrdel jim vycházela temná jednoslabičná slova, ve kterých převládalo "ó" a "û". Terek věděl, že po svých matkách, samicích horských obrů, mají orfryngové částečnou schopnost telepatie. Zaslechli snad odlesk Broučkových myšlenek?

Další skupinka se zastavila opodál. Pak, v jednom jediném okamžiku, se šedí bojovníci rozprchli, zalehli na promáčenou zem, přitiskli se ke kmenům stromů. Znehybněli, splynuli s prostředím, jako by tam nikdy nebyli.

Terek pomaloučku otáčel hlavu. Dosud nic neviděl, ale věděl, na co asi orfryngové čekají. I on čekal. Pak se z deště vyloupila temně zelená skvrna, vedle ní další. Ty temně zelené skvrny měly přesně stejný odstín jako šaty lesníků vévody Olbrama, se kterými se Terek Brouček popral v hospodě v Mariforgu. Rozplizlé obrazce se skládaly do tvaru lidských postav. Tamhle rzivá hněď hraničářského koženého pancíře. A olovená šed, jakou mívá zašlá a neudržovaná košile z kovových prstýnků. Tlouštík na hubené herce přehazoval krátké kopí z ruky do ruky, sálala z něj nervozita. Byli vzdálení sotva padesát kroků.

Terek věděl, jak se jmenuje ten nervózní tlustoch. Tomík, Tomíček. To znamená, že je tam i Stín, Ryna, Mark a všichni ostatní chlapci od běžícího ohně. Vévoda Olbram spolu se zbytky zásahových čet zatahuje řídkou sít, která má orfryngům zabránit v úniku z Dračí hory. Jenže teď jdou orfryngům přímo pod nos.

Terek, přezdívaný Brouček, vyběhl z úkrytu.

"Je to past!" vykřikl. "Tomi! Číhají na vás!"

Les ožil. Tětiny orfiynžských luků zazpívaly a krupobití šípů smetlo Tereka k zemi. "Oěhmók! Oěhmók!" ozvalo se všude kolem něho.

"Mariforg!" zavylí hraničáři a vrhli se dopředu. "Sarvi! Sarvi!" ječeli jméno své tvrze vévodovi lidé. Řev, křik, drnění tětiv, mlaskavé údery a nářek. Kdesi opodál řičel kůň hrůzou a bolestí.

Terek se pohnul. Můžu se hýbat, pomyslel si, tak je to dobré. Pomalu jel prsty po těle a teprve pak otevřel oči. Z boku a z hrudi mu trčely šípky. Pancíř z tlustých plátů hovězí, vytvrzené ve speciálním roztoku, je zabrzdil, hroty pronikly do těla jen povrchově. Opatrně je vytrhával. Noha jej nesnesitelně bolela, ale ta druhá, ta, která byla ještě před chvílí zdravá. Přejel dlaní po stehně a nahnátl konec šípku. Projel svailem a zachytil se až o rudé opeření. Nechal ho tam být a plazil se zpátky do křoví, ve kterém zapomněl svůj luk. Pět orfrynských šípů s vlastní krví na zubatých ostřích svíral v pěstí.

Překulil se na záda a švihl svazkem šípů vzhůru. Vysoký orfryng, který si jej našel, se plavně vyhnul hrotům a mávl dřevěným kyjem s křemencovou koulí na konci. Tentokrát se Terek ještě stačil vyhnout. Kyj se zabořil do spadaneho listí a Terek se po něm vrhl. Sevřel dřevěné topírko, orfryng se s ním chvíli přetahoval, ale pak si na Broučka prostě klekl a levicí mu zasazoval údery pěstí do hlavy. Terek na okamžik ochabl, orfryng uchopil kyj oběma rukama, rozmáchl se a -

- a vznesl se do vzduchu a zmizel v korunách stromů.

"WHHHOOO! rrtJUOOOUUUU - mmmm!"

Z nebe se spustily potůčky deště. Ne, nebyl to déšť, byla to tenounká vláčenka, která se svíjela mezi stromy. Temná, obrovská skvrna se s praskáním prodrala větvemi stromů. Vzduch načichl kyselým pachem a vibroval vzteklým řevem jakéhosi nesmyslného tvora.

"Nehýbejte se a mlčte!" zazněl opodál velitelský hlas. "Tohle je Barzýgha! Nehýbejte se a mlčte!"

Majitel toho hlasu jistě věděl, co říká, a bylo radno jej poslechnout. Přesto Terek Brouček otočil hlavu.

Orfryngové, zaskočení nenadálým útokem shora, se zmateně rozhlíželi a sekali zbraněmi po tenoučkových chapadlech. Řev tvora nabíral na síle. Jakýsi vzdušný vír, nazdařbůh křižující les, uchvacoval šedé bojovníky s nehybnými tvářemi a unášel je k pulzující černé skvrně. Jiní orfryngové prchali, ale vláčenka je dostihla. Koutkem oka zahlédl Terek zběsile pobíhajícího Tomíčka. Pak na tlustocha skočili dva muži v temně zelených oblecích, chapadla zatápala kolem nich, ale nakonec si vybrala koníka s přeraženým hřbetem, který se marně snažil postavit na zadní nohy. Zvedla jej do výše a jeho bolestné řičení ztichlo.

Temná skvrna visela přímo nad Terekem. Na jeho tvář dopadly teplé kapky deště. Jedna z nich mu zalila oko a když ho znovu otevřel, zjistil, že svět kolem má červený nádech. Z nebe padal krvavý déšť.

9.

Jarvin se rozhlížel, jestli nepotkají někoho dalšího ze zásahové čety, a Mátoha jej neustále ujišťoval o své radosti z toho, že už není sám. Dřevorubec je vedl s jistotou, zatím nenarazili na žádnou další stráž. A dřevař objevil i dalšího zbloudilce.

Sklíčený a zkormoucený, zmenšený téměř na polovinu své původní velikosti, seděl v sedle ploužícího se koně RiRong. Došli k němu a Jarvin plácl malého hraničáře povzbudivě do ramene - ani RiRong neměl dnes svůj dobrý den.

Už byli tři. Dřevorubec je vedl přes terénní vrásky kolem ostrohu, které mohly být dalšími částmi dračího těla (nebo taky ne) a nakonec zahlásil:

"Drakova hlava, pane."

Byla to samozřejmě dračí lebka, zčásti zasypaná hlínou. Vešli do ní očníkovým obloukem a rozhlíželi se v šeru. Na zemi se válely zprohýbané kusy zbroje a zakrvácené hadry, za čelistním kloubem leželi čtyři mrtví bojovníci, přikrytí pláští. Kromě nich byla dutina prázdná.

Jarvin zaklonil hlavu. Zuby vyrůstaly v několika řadách přímo z horního patra a byly sešikmené dovnitř, podobně jako u dravých ryb. Většina z nich byla

odpílovaná, místní lidé zřejmě věřili v jejich léčivou sílu, nebo pro ně zuby prostě znamenaly symbol moci.

Bylo zbytečné tady zůstat. "Zaveď nás, příteli, do tvrze vévody Olbrama," vybídl Jarvin dřevaře. Když vyšli ven, oslepil je zlatý sluneční svit, slunce už kleslo tak nízko, že vyhlédlo prázdným pásem mezi zemí a zamračenou oblohou. Končí den, ve kterém jsem prohrál, pomyslel si Jarvin. Jeho deprese kupodivu začala odeznívat.

Dřevař je vyvedl na širokou cestu, vedli unavené koně, šli pomalu, velice pomalu a každou chvíli zvedali oči ke kusům modré umyté oblohy nahoře. Pak za sebou zaslechli zvuky, dusot mnoha kopyt a nezřetelný šum hlasů. Jarvin a RiRong se opět vyhoupli do sedel. Mátoha sevřel obouruč násadu svého rýče a chlapík z lesní osady poodstoupil hlouběji do lesa.

Z oblouku cesty vyjeli jezdci.

I oni jeli krokem a na dlouhých píkách vezli navlečené přilbice s hřebeny z vlčích zubů a štíty se znakem Rudého měsíce. Zpod zakrvácených pancířů jim prosvítaly nedokonalé obvazy, koně pokrývala zaschlá pěna a bahno. V čele jel mohutný muž, dlouhé šedé vlasy a vousy mu spadaly na potrhanou košili z bronzových šupin. Vévoda Olbram.

Jarvin ustoupil až na kraj cesty, ale vévoda vyjel z řady a napřáhl k němu pravici: "Velmi ti děkuji za pomoc, pane."

Jarvin nechápavě přijal nabízenou ruku. Posmívá se mu ten člověk? Ne, vévoda vůbec nevypadal, že žertuje. Stiskl ruku a opět se zařadil do čela skupiny.

Před ušaslým Jarvinem defilovali lidé vévody Olbrama, smrtelně unavení, většinou zranění. Vojáci z pevnosti jestřáb-jestřáb-hydra mu mátožně kynuli. A také lidé z jeho vlastní zásahové čety, chlapci od běžícího ohně. Tereka Broučka vezli na smyku z větví, ale žil. Vysocí spoutaní orfryngové byli poháněni k rychlejší chůzi ostřími oštěpů. Kdosi k Jarvinovi přitočil svého koně.

"Haló, veliteli," zubil se Mark od ucha k uchu, "ty ses byl podívat, kde tady co čepujou, nebo kde ses to toulal?"

10.

"Riskantní akce," vykládal Mark Jarvinovi, když se se silně proždilou četou vraceli do pevnosti. "Vrátili jsme se k té mělké rokli, kde se nám předtím ztratil Tomíček. Naložili jsme běžící oheň na vlastní záda, to víš, bylo nás málo a museli jsme jít víckrát. Jako myšky jsme sešplhali dolů do rokle, úplně na dně je stezka, ale jen Bledá paní ví, kdo ji vyšlapal. Šli jsme po ní směrem k Barině doupěti až kam jsme si troufli a sestavili běžící oheň. No a pak jsme pustili plamínek do křoví.

Bára byla blíž, než jsme si mysleli, to ti řeknu, měli jsme z pekla štěstí. Oheň jí připálil pozadí, a tak vylítla ven jako divoká. Lítala lesem a byla načouřená tolik, že dokonce opustila svůj revír. Načapala orfryngy už skoro mimo Dračí horu, zrovna když dělali z našich lidí sekanou.

Vévodovi lidé Báru dobře znají a kluci z hydry už o ní naštěstí taky slyšeli. I naši chlapci si dali říct, plácli sebou a ani se nehnuli. Jenže orfryngové, ti se dokonce prý pokoušeli s Bárou bojovat. Pochytala je jako králíky. A o zbytek orfryngů se postarali naši hoši, když se Bára odvalila."

"Dostali je všechny?"

"Ty, kteří byli na místě boje, prý ano. Ale vsadím se, že pár orfryngů stále bloudí po Dračí hoře, stejně jako plno našich."

"A co ten tvůj výmysl, pohádka o přenášení věcí z místa na místo, na tom není nic pravdivého, že ne?"

"Že ne? Jarvi, já jsem mluvil se stopařem, kterého vévoda poslal proti stopám orfryngů. Rozumíš, když jdeš za nimi, tak jdeš po stopách - a na opačnou stranu je to proti stopám. A představ si, stopy z ničeho nic začínaly na jednom místě, jakési kamenné lavice tam byly, říkal stopař, a kamenný stůl s vytesanými písmeny. Zřejmě prastaré kultovní místo. I když bylo zřejmě chráněné kouzlem, pár břízek tam vyrostlo. A co bys neřekl, do dvou z těch

bříz byla vrostlá dvě orfrynžská těla, úplně čerstvá a ohlodaná lesní havětí jen mírně."

11.

Ještě následující tři dny se do pevnosti jestřáb-jestřáb-rys vraceli chlapci od běžícího ohně, poztráčení na Dračí hoře.